

ΚΟΥΡΑΜΑΝΑΙΣ.

Θεωρία.

I

‘Ο στρατιώτης ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὴν τελευταία βράνιδος τοῦ αἵματός του, διότι ἐξ ἀνάγκης νόμου μετάθεσις βάλ-
λεται.

II

‘Ο στρατιώτης δὲν πρέπει νὰ παίξῃ χαρτιά ὡς δύο μα-
στίχαις σὲ μιὰ κοντσίνα νὰ πίνῃ· οὔτε νὰ εἶναι στιγματι-
σμένος· διότι ἕνας τοῦ λείει ἔλα νὰ σοῦ βαρέσω μὲ κολόνα.

III

‘Ο στρατιώτης εἶναι ἐπαγγέλμα, εἶναι κλάδος ἀνθρώπου.

IV

‘Η ‘Ελλάς εἶναι ὀρεινὴ πόλις καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ ὀρειθα-
τικὸν πυροβολικόν.

V

‘Ο στρατιώτης δὲν πρέπει νὰ γράφῃ τ’ ὄνομά του σ’ τὸν
ἀπόπατο ὅπως οἱ περιηγηταὶ σ’ τὴν ἔρημο.

VI

‘Ο στρατιώτης ἔχει δικαίωμα ν’ ἀναφέρηται κατὰ παν-
τὸς ἀνωτέρου ὅταν ἀδικῇται, διότι καὶ αὐτὸς ὁ στρατιώ-
της μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολλὰ κακὰ πλεονεκτήματα.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Κύριός τις ταξιδεύει ἀπὸ Πειραιῶς δι’ Αἴγινα ἐπὶ λέμ-
βου.

Αἶφνης ἐνῶ ἡ θάλασσα ἡρέμει ἐνσκήπτει τρικυμία.

‘Ο κύριος κυριεύεται ὑπὸ φόβου καὶ ἐρωτᾷ ἑντρομος ἂν
ἔχῃ κανέναν ποτὲ εἰς τὸ πέρασμα αὐτό.

— ‘Α! μπᾶ, ἀπαντᾷ ὁ λεμβοῦχος, κανέναν· προχθὲς ἀ-
κόμα πνίγηκε ὁ ἐξαδελφός μου, ἀλλὰ τὸν ἤψαμε ἀμέσως
τὴν ἄλλη μέρα.

Γάλλος εἰσέρχεται μετὰ φίλου του ‘Ελληνας εἰς καφε-
νεῖον καὶ διατάσσει καφέ. ‘Ο ὑπηρετὴς γνωρίζων τὸν
‘Ελληνα πελάτην του μέθυσον ὕδροπότην φέρει μὲ τὸν κα-
φὲν καὶ ἐπτὰ ποτήρια ὕδατος.

‘Ο Γάλλος ἀπέναντι τοῦ ὠκεανοῦ αὐτοῦ :

— Βρὲ ἀδελφε, τοῦ λέγει, τί παραπονεῖσθε ποῦ δὲν ἔχετε
ἄφθονον ὕδωρ, ἀφ’ οὗ ἕκαστος ἀπὸ σᾶς μαζὺ μὲ τὸν καφέ
του πίνει καὶ ἐπτὰ πηγὰδια νερό.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

‘Ανέγνωσά ποτε ὅτι οὐδὲν ἐπιβλαθέστερον μακροβίου βα-
σιλέως· σήμερον δὲ σκέπτομαι ὅτι ὁ θεὸς βασιλεύει αἰώνως.

Chamfort.

Les annonces de France, d' Allemagne et d' Italie sont
reçus pour notre journal par la Maison de Publicité
Adolph Steiner et Cie.

ΤΕΧΝΗ—ΠΟΙΗΣΙΣ—ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΜΗΛΛΕΡΙΝΑ

Νεάπολις, 18 Σεπτεμβρίου 1880.

B’.

Ἰδοὺ με ἐντὸς τοῦ θεάτρου (Circus).

‘Ὡς μακρὸς θυμηδὴς, κρυστάλλινος γέλως, ἀντήχησαν αἶ-
φνης οἱ πρῶτοι τῆς μουσικῆς τόνοι, καὶ μετ’ αὐτοὺς ὡς
ἡδυπαθὲς μειδίαμα ὀνειρωττοῦσης ὀδάλισκῃς ὑπὸ λαμπρὰν
ἁρμονίαν μεταφράζουσιν τὰ ὀργιάζοντα χρώματα τῆς χρυ-
σῆς ‘Ανατολῆς, τὸ βραδύ μέλος μαζούρκας, ἐπαναλαμβανό-
μενον οἶονεὶ μεθύσκουσα εἰκὼν, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς
διανοίας ἐπιμόνως παρερχομένη...

Εἰς κόσμος ἐχύθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς μυριόχρωμος, φαντα-
σιώδης, ἀμφίβολος καὶ σαλευόμενος καὶ σκιρτῶν, ὡς αἱ διὰ
μέσου τῶν κρυστάλλινων πρισμάτων μυριοφώτου λαμπτή-
ρος, τῶν ἰδίων αὐτοῦ φῶτων ἀκτίνες, θραυόμεναι καὶ πολ-
λαπλασιαζόμεναι εἰς τὰ χρώματα τῆς Ἰριδος. ‘Βκατὸν χο-
ρεῦτριαι, ὄντα ἀόριστα, συγγεόμενα ἐν τῇ ἐλαφρότητι τῶν
ἀερωδῶν ὑφασμάτων, ἐν τῷ θάμβει τοῦ μυριοτόνω ἁρμονίᾳ
παρομοιάζοντος φωτός, διὰ τῶν ὑπερανθρώπων αὐτῶν κινή-
σεων ἀνεκुकῶντο ἐκεῖ ὡς αἴσλος φαντασμαγορία.

Καὶ μουσικὴ καὶ χρώματα καὶ αἱ ἐρρυθμοὶ τῶν ὄντων
ἐκείνων κινήσεις, μίαν ἀπετέλουν ἁρμονίαν καὶ τῆς μα-
ζούρκας ὁ νωχελὴς ῥυθμὸς ἐκάστοτε εἰς στρόβιλον μετα-
τρέπόμενος ἐξωγοῖνε, ἐμέθυσκε παραδόξως τὸ πλῆθος, τὴν
ἁρμονίαν ἐκείνην ὀλόκληρον καὶ τὰς ἀντιλαμβανόμενας αὐ-
τῆς αἰσθήσεις μου.

Καὶ παρήρχετο, ἐξέλιπεν ἡ πλῆθος καὶ σκηναὶ ἄλλαι δε-
δέχοντο τὴν πρώτην, καὶ ἡ μουσικὴ, ὡς ἐρωτοτροπία γυ-
ναικὸς, ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ χαρίεντος ζωηροῦ εἰς τὸ ῥάθυμον
καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ πυρετώδες καὶ ταχὺ μετέπιπτε, καὶ
τὰ χρώματα συνηλλάσσοντο, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκατὸν
ἐκείνων μορφῶν μίαν μόνην αἰείποτε τὸ βλέμμα μου ἤκο-
λούθει, τὴν Νένναν, ἐν ᾗ πᾶσαι αἱ ἄλλαι δι’ ἐμὲ συμπερι-
λαμβάνοντο, ὡς εἰ αἱ ἐκατὸν χορεῦτριαι εἰς τὴν μπαλλερί-
ναν μου συνεσωματοῦντο.

Καὶ μ’ ἔβλεπε καὶ ἐκείνη καὶ τὸ μειδίαμά της, καὶ τὸ
βλέμμα της, ὡς ἐρμηνεία τῆς ἀστάτου μουσικῆς μελωδίας,
μοὶ ἔλεγεν· «Ἐγὼ εἰμι ἡ νεότης· ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ, ἐγὼ ἡ
ποίησις καὶ ἡ τέχνη καὶ στέμμα μου εἶναι ὁ ἔρως· ἀπὸ τῆς
χεῖλης μου ὡς ἄσμα ἡ φίλημα ἀφίπταται ἡ μέθη τῆς ψυχῆς,
ἥτις εἶναι ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀθανασίας· ἐγὼ εἰμι τὸ πνεῦμα
τῶν εἰκοσιν ἑτῶν σου, καὶ τὸ μειδίαμά μου ὡς ἥλιος ἀνα-
τέλλει ἐπὶ τὸν εὐρύτατον ὀρίζοντα ὃν περὶ σὲ ὁ κόσμος δια-
γράφει. Εἶναι ὥραία ἡ ζωὴ, ὡς ἐγὼ εἰμι ὥραία· εἶναι ἀπει-
ρος ἡ νεότης, διότι ἡ ὑπαρξὶς ἐνὸς κόσμου ἐξαφανίζεται ἐν
αὐτῇ ὡς σταγὼν ἐντὸς ὠκεανοῦ· εἶναι ἀθάνατος ἡποίησις,
διότι ἐποίησε τὸν Θεόν, εἶναι αἰώνιος ἡ τέχνη διότι πλά-
σασα ἀπηθανάτισε τὴν ὕλην διὰ τοῦ πνεύματος. ‘Αγάπη
με, διότι ἀγάπη σημαίνει ζωὴ, νεότης,ποίησις· ἀγάπη με,
διότι ἐγὼ θά σοι ἀποκαλύψω τὰ μυστήρια τῶν οὐρανῶν τῆς
ψυχῆς. Τὰ χεῖλη μου θὰ στέψωσι διὰ φιλημάτων τὸ μέ-
τωπόν σου καὶ ἐπὶ τὰ στήθη μου ἡ ψυχὴ σου θὰ ἐπίσχη
τὴν πλανήτιδα ἐπὶ τοῦ χάους τῆς ἀβεβαιοῦς πτώσιν της·
μυστηριώδες θὰ σε κληλῇ τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος ἐν τῇ ἀγ-
κάλῃ μου, καὶ τὸ ὄνειρόν σου ἔσται ἐν ποίημα...»

Καὶ αἶφνης ἐν τῇ διαυγαίᾳ τῆς ὀπτασίας ἐκείνης, ὡς πύ-

ρίνος συστοιχία γραμμάτων, ὑπὸ τῆς μνήμης ἀνακληθὲν, διήλθε πρὸ τῶν ὁμμάτων μου . . . τὸ Διάταγμα τῆς Ἑπιστρατείας . . . Καὶ ἐν τῇ ἀνεκφράστῳ συγχύσει, ἐφ' ἧς ὡς ἄλλωδων ἐπὶ τῆς τρικυμίας τὸν σάλον, ἤσαστο ἡ φαντασία μου, ὅτι ἐβλεπον, βοηθούσης ταύτης, ἤρξατο κατὰ μικρὸν περιβαλλόμενον μορφήν καὶ ἔννοιαν ὅλους ἰδιαιτέραν, καὶ τότε ὁ ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς κόσμος, οὔτινες ἐπίσης ἀπασχολοῦν τὴν διάνοιάν μου, συνεσταύτισθησαν.

Ἡ Νέννα . . . — μοῦ φαίνεται ὅτι αὕτη ἦτο — ἐν κυανολεύκῳ στολῇ, ὥραία καὶ σφριγηλὴ ὡς Ἡβὴ, διαχύνουσα περὶ ἑαυτὴν τὴν ἰδανικὴν λάμψιν τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ἐπιβάλλουσα τὴν μεγαλειότητα ἀνάσσης παρθένου, μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς ἐχόρευεν ἐν solo συνοδευόμενον ὑπὸ μουσικῆς, ἧς ἡ παταγώδης ἁρμονία καὶ τὸ ἀόριστον μέλος, ἀπεκάλυπτον εἰς τὸ πνεῦμά μου ὑπεράνθρωπὸν τινα ἐμπνευσιν τοῦ μουσουργοῦ τοῦ μέλλοντος, ἐκρηγνυμένην ἐκάστοτε εἰς ἀκατάληπτον παρατονίαν, ἣν παρωμοιάζον πρὸς τρομερόν τινα μονόλογον τοῦ Μαμφρέδου ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Jung-frau, συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς ἐν μέσῳ τῶν κρημνῶν καὶ εἰς τὰ βάθη τῶν βαράθρων ἀντιλαλούσης βροντῆς τοῦ κεραυνοῦ . . . Καὶ κατὰ μικρὸν ἡ μουσικὴ ἐμετρίαζε τὸ ἄγριον αὐτῆς μεγαλεῖον, ἐνῶ ἡ μελωδία καθίστατο ὑψηλότερα διὰ τὴν ἐμπνευσιν, ὡς Ὁμήρειος ῥαψωδία ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου ἤχουσα.

Καὶ ἦτο ἡ Νέννα καταπληκτικὴ, δεσπόζουσα τῶν μυρίων ἐκείνων τόνων, ὡς εἰ αὕτη ἦν ἡ ψυχὴ τῶν ἑκατὸν ὀργάνων, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχε δώσει τὴν φωνήν καὶ τὸ πνεῦμά της . . . Καὶ ἐξέφραζεν ἡ μουσικὴ ἐκείνη τοὺς ὑψηλοὺς, ἀπείρους, ὑπεράνθρωπους πόθους τῆς μεγαλοφυΐας, ἧτις ἐν θνητῇ ἀγκάλῃ θέλει νὰ περιπτύξῃ τὸν κόσμον ὅλον, ὃν τὸ πνεῦμα ὡς οὐρανὸς ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ περιλαμβάνει. Ἐπὶ τῆς σκηνογραφίας ἐξετείνετο δρίζων εὐρύτατος, ἐν τῷ ὁποίῳ, ὡς ἐν μαγικῷ πλαισίῳ, ἠπλοῦντο ὡκεανοὶ καὶ ἡπειροί, θάλασσαι καὶ ὄρη καὶ χῶραι καὶ πλησιέστεραι πόλεις καὶ ἀνάκτορα καὶ πύργοι.

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος αὐτὸς ἐφαίνετο μικρὸς εἰς τοὺς πόθους τῆς Νέννας, ὧν ἕκαστος, ἐν τῇ ἐκφραζούσῃ αὐτὸν ἐκρήξει ἁρμονίας, ὡς εὐρεῖα ἀστραπὴ ἐνηγκαλιζέτο τὸν δρίζοντα ἐν ᾧ ἐκείνος ἐξετείνετο καὶ τὰ ἐκλάμποντα αὐτῆς ὅμματα, προσηλούμενα ἐν τοῖς ἑμοῖς, μοὶ ἔλεγον: «Ἐγώ εἰμι ἡ πατρίς σου· ἡ μεγαλειτέρα, ἡ λαμπροτέρα, ἡ μᾶλλον εὐκλεὲς καὶ γλυκεῖα ἐκ τῶν πατρίδων τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.»

Ἀπεσύρθη ἡ Νέννα ἐν γωνίᾳ τινὶ καὶ ἐχύθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑξ χορεύτριαι, ποικίλως καὶ διαφόρως ἐκάστη ἐνδεδυμέναι καὶ φέρουσαι στέμματα καὶ σκῆπτρα βασιλίδων καὶ αὐτοκρατορῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ . . . Κάθ' ὅλους ἦσαν ἄπασαι καὶ ἡ μὲν ἐκράδαινε μακρὰν μεσαιωνικὴν λόγχην, καὶ ἄλλη περιβάλλετο ἀρχαίαν βραχεῖαν σπάθην, καὶ ἄλλη ἔφερεν ὑπὸ μάλης ὀλόκληρον πυροδόλον Κρούπ, καὶ ἡ ἑτέρα βαρεῖαν σιδηρὰν ἀγκυραν, ἡ πέμπτη μακρὸν ἵπποτικὸν ξίφος, ἡ ἕκτη ἐγγχειρίδιον καὶ ὠρχοῦντο, ὠρχοῦντο ἐν μαυιώδει στροβίλῳ, καὶ ὑπὸ τὸν σπεύδοντα αὐτοῦ ρυθμὸν τῆς μουσικῆς οἱ τόνοι, ὡς μακρὸς φρενήρης γέλως ἐκάλυπτον τὴν γυμνότητα ἀκατάληπτου ἁρμονίας . . . Καὶ ἐκάστοτε ἐσταμέναι, ἀνέστρεφον ἐξάλλως τὴν κεφαλὴν, καὶ περιστρέφοντο τείνουσαι τὰ δυνατὰ στήθη ὡς Μαινάδες βεδάκχουμέναι ἢ Πύθιαι ἀπὸ τρέποδος, καὶ ἡ μουσικὴ βιαϊότερον, ὡς μεθύουσα, ἐγέλα.

Καὶ τέλος προσκαλοῦσαι τὴν Νένναν καὶ τείνουσαι τοὺς βραχίονας ὡς θέσπονται ἀπόλυτοι παντὸς τοῦ ὀρωμένου, ἐδείκνυν αὐτῇ δύο ὄρη, μακρὰν καὶ εἰς ἀπρόσιτον ἔχειρό-

μενα ὕψος, ὡς δωρούμεναι αὐτὰ, μεθ' ἧς ἐλευθεριότητος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, Κύπρου καὶ Ἱερουσαλήμ θὰ ἐδωρεῖτο τὰ δύο τελευταῖα τοῦ βασιλείου εἰς τὸν συγγενὴ του Βοναπάρτην, ἂν οὗτος συγκατένευε νὰ μετενέγκῃ ἐπ' αὐτῶν τὰς αὐτοκρατορικὰς τοῦ ἀξιώσεις . . .

Προσῆρχετο αἰφνης προσκληθεῖσα ἄλλη μπαλλερίνα, ἀλλὰ χωλὴ αὕτη καὶ μὴ χορεύουσα, καὶ φέρουσα ἐνδύματα ἀπεριγράπτου ἀθλιότητος καὶ πολυτελείας συνάμα, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀνεμίνηνσκον τὴν γραῖαν Ὁθωνίστρια. Ἐδείκνυν αἱ ἑξ καὶ εἰς αὐτὴν τὰ δύο ἐκεῖνα ὄρη, ἐξηγουσάι διὰ σχημάτων καὶ πηδημάτων τὴν δωρεάν, καὶ ἀνθίστατο ἀρνούμενη ἡ Ὁθωνίστρια . . . ἡ τελευταία προσελθοῦσα μπαλλερίνα, ὡς εἰ ἀντεποιεῖτο τῶν κτήσεων ἐκείνων, καὶ στρεφόμεναι καὶ ἑξ πρὸς τὴν Νένναν τὰ αὐτὰ ἐπανελάμβανον σχήματα καὶ passa καὶ κατένευσεν ἡ Νέννα μειδιῶσα καὶ εὐχαριστοῦσα.

Εἰς ἐν τῆς Νέννας κύμα ὥρμων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀμέτρητοι μπαλλερῖνοι, τὴν αὐτὴν σχεδὸν κυανόλευκον φέροντες στολὴν καὶ πηδῶντες καὶ ἀνατρεπόμενοι καὶ διώκοντες ἀλλήλους, ἐνῶ ἡ μουσικὴ συνώδευε τὰ παράλογα σκιρτήματά των δι' ἀπλῶν *variazioni*, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἀντήχει ἐκάστοτε ὁ γόος ἡ τὸ οὐρλιάσμα παρατονίας ταραττούσης τὰ νεῦρα, καὶ ἡ ὅλη ἁρμονία ἐνόμιζον ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ τῶν λαρύγγων διακοσίων *coristi* πειρωμένων τῆς μουσικῆς κλίμακος, ποὺ κάνουν σκάλες, ὧν ἕκαστος οἰμώσκει δι' ἴδιον λογαριασμόν. Οὕτω βλέπων τοὺς δαιμονιζομένους ἐκείνους καὶ ἀκούων τὴν δαιμονίζουσαν βεβαίως αὐτοὺς μουσικὴν, ἠρθανόμην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δαιμονίου καταλαμβανόμενος.

Ἡ Νέννα ἐπανέλαθε πρὸ αὐτῶν τὰ σχήματα καὶ τὸ *passo* τῶν ἑξ δεικνύουσα τὰ δύο μακρυνὰ ὄρη, καὶ τότε . . . δὴ τότε . . . Ἡ παραφορὰ ἐφαίνετο κορυφουμένη, καταφθάνουσα ἀδύνατον ὕψους σημείον, πάντες ἀνεπήδων ὡς ἀπεγνωσμένοι καὶ ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τερατώδους εὐθυμίας, ὁμοιάζοντες πρὸς βατράχους ἀναπηδῶντας ἐντὸς ζέοντος ἔλους . . . Ὑψουν τοὺς βραχίονας πρὸς τὰς ἑξ χορευτρίας, ἐκεῖ παραμενούσας καὶ ἀμφιβόλως ὑπομειδίσας πρὸ τῶν ἐκ . . . ἡ διαδηλώσεων ἐκείνων, ἐνῶ τὸ μειδίωμα τῆς Νέννας καθίστατο πικρὸν ἀνευ τινὸς ἀμφιβολίας. Ἡ σκηνὴ ἀπῆστραπτεν ἐκ τῶν βεγγαλικῶν φώτων καὶ μακρὰν, μακρὰν εἰς τὸ ἐνδότατον αὐτῆς, ὡς στιγμιαίαν ὀπτασίαν ἐν θαμβούσῃ λαμπρότητι εἶδον ἐπεφαινόμενον ἀληθὲς σκηρικὸν ἀριστοτέχνημα . . . Νὰν ἀκτινοβολοῦντα, ὅστις ἐφαίνετο ὡς μυστικὴ κιβωτὸς ὑψίστης δόξης ἢ ἀγνώστου θεότητος.

Καὶ ἐσδέσθη τὸ πυροτέχνημα ἀπαρατήρητον εἰς τὰ ὅμματα τῶν μπαλλερῖνων, οὔτινες πάντοτε ἐσκίρτων καὶ ἀεικινούντο ὡς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κατεχόμενοι, καὶ αἱ ἑξ μπαλλερῖναι διαγράφασαι ἓνα κύκλον ἐκάστη εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἀπεσύρθησαν καὶ μετὰ ταύτας ἡ μὴ χορεύουσα καὶ ἀθλίως ἐνδεδυμένη, ἧτις μικρὸν ἔπειτα ἐπεφάνη, καθημένη ὡς γυφὶ ἀπαίσιος ἐπὶ τῶν μακρυνῶν τῆς σκηνογραφίας βράχων.

Ἡ Νέννα τοὺς βραχίονας ἔχουσα ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους παρίστατο ἀκίνητος εἰς τὰ γυμνάσια καὶ τὰς καθέδρας τῶν μπαλλερῖνων, οἱ ὁποῖοι κατὰ μικρὸν κατηνύοντο ἀρχόμενοι ἄλλων παιγνιδίων. Ἡ μουσικὴ βαθμηδὸν καθίστατο ἀόριστος συναυλία οὐδεμίαν ἀποτελοῦσα ἁρμονίαν, ἀλλ' ἀκατανόμαστον τύρβην. Ἐκεῖνοι διηρῶντο εἰς ἐμίλους διαφόρους, εἰς κόμματα, καὶ οἱ μὲν ἐπέπιπτον κατὰ τῶν δὲ ὡς μάγγαι ἐν μέσῳ τῇ ὁδῷ περὶ τεμαχίου ἀπορριφθέντος *σιγαρίου* ἐρίζουσαι καὶ αἱ βραχεῖαι, ἀλλ' ἀνανεύμεναι ἐκεῖναι πάλαι προσέφερον θέαμα κομικώτατον,

ὅπερ ὅμως πλέον τοῦ δέοντος διαρκoῦν, ἐξήγει το ἀνταρὸν καὶ ἀνυπόφορον τῆς συνοδευούσης αὐτὸ μουσικῆς.

Ἀτενῶς ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς ἀτάκτους ἐλιγμούς τῶν χορευόντων εὗρισκον τὸν καιρὸν νὰ κάμνω καὶ παρατηρήσεις ἰδιαιτέρας ὅλως ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐκείνων τύπων. Οἱ ἡγούμενοι τῶν διαφορῶν διακεκριμένων ὁμίλων ἐφαίνοντο οἱ μᾶλλον δαιμονισμένοι διὰ τὸ τρομακτικὸν τῶν ἀστραπιαίων αὐτῶν κινήσεων, αἵτινες ἐξ ἄλλου ὁμοιάζον πρὸς τὰς συστολάς καὶ τὰς διαστολάς ξυλίνου νευροσπάστου βασιανίζομένου λυσσῶδως ὑπὸ νευρικοῦ παιδός· καὶ τὰ δευτερεύοντα καὶ τριτεύοντα πρόσωπα κόσμον ὁλόκληρον ἀπετέλουν διὰ τῆς ἑαυτῶν ποικιλίας· οἱ πλησιέστεραι περὶ τοὺς κορυφαίους ἀνακινούμενοι, καὶ εἰς πάντα ὁμίλον ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένοι, ἐφαίνοντο διὰ τῶν αἰκισμῶν αὐτῶν ἐρεθίζοντες τοὺς ταιλαπωρούμενους κορυφαίους. Παρὰ τούτοις ἄλλοι φέροντες εἰς χεῖρας ὑπερμεγέθη φύλλα χάρτου καὶ ἀναπάλλοντες γιγαντιαίας γραφίδας, ἦσαν οἱ γελοιωδέστερον ἐνδεδυμένοι, καὶ λυσσῶδέστερον ἀναπηδῶντες καὶ ἀνδέστερον μορφάζοντες καὶ τὴν μεγίστην ἐπιφάνειαν σύγχυσις, διότι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον μετεπιδῶν ὁμίλον καὶ ἀπὸ τούτου εἰς ἕτερον, ἀσκόπως καὶ μόνον ὑπὸ τῆς λύσεως τοῦ χορεύειν ἐλαυνόμενοι. Καὶ ἐκτὸς τούτων ἄλλοι τὰς χεῖρας αἰέποτε κενὰς καὶ τοὺς βραχίονας τρέμοντας ὑψοῦντες, πολυπληθέστεροι οὗτοι, ἀπετέλουν τὰ κύρια τῶν διαφορῶν ὁμίλων σώματα, ἀκάματοι καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν κορυφαίων ἀκολουθοῦμενον ρυθμὸν (;) τὰ ἑαυτῶν βήματα κανονίζοντες. Περὶ τούτους δὲ ἄλλοι προσέτι συνωθοῦντο, οὐχὶ πολὺ διαφορῶς ἐνδεδυμένοι, καὶ μᾶλλον συντείνοντες εἰς τὴν ἀπειρον ἐκείνην σύγχυσις, ἣν ἡ μουσικὴ συνῶδευε σύρουσα ἀνιάρως τοὺς τόνους αὐτῆς, εἰς παταγῶδη ἀλλέγγρα ἐκρηγνυμένη ἐκάστοτε, εἰς ῥάθμιον καὶ ψυχρὰν μαζούρκαν μεταπίπτουσα καὶ τέλος λήγουσα εἰς ἑν γαλλόπ, ὅπερ ἐπὶ τινα λεπτὰ μετέβαλε τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θέαμα εἰς εἰκόνα, ἣν, ἂν ὁ Δάντης εἶχε γνωρίσει τοὺς τελευταίους Βυζαντινοὺς, δὲν θὰ ἐλησμονεῖ νὰ περικλείσῃ ἐπίσης ἐν τῇ θαυμαστῇ πλαισίῳ τῆς Θεῆας τοῦ Κωμωδίας.

Καὶ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ κορυφωθέντος ὀργασμοῦ αἴφνης ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς δι' ἐνὸς πηδήματος ἔπεσεν ἡ Νέννα, καὶ ἔστησαν πάντες, καὶ ἐν τῇ ἀστραπηδὸν σχηματισθέντι ἀκινήτῳ ἡμικυκλίῳ ἡ Νέννα ἐχόρευεν ἐν solo, ὅπερ ἡ μουσικὴ συνῶδευε δι' ἐνθουσιῶδους ἐμβατηρίου

Ἡ Νέννα ἐδείκνυε τὰ δύο βουνα καὶ πᾶν αὐτῆς κίνημα ἐκεῖτε ἀπετεινετο. Τὸ ἐμβατήριο καθίστατο ζωηρότερον, ἐνθουν, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ παρισταμένη πληθὺς βαθμηδὸν ἐξωογονεῖτο καὶ πάλιν, ἡ Νέννα ἀπεμακρύνετο πρὸς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, πρὸς τὴν αὐτὴν πάντοτε δεικνύουσα διευθύνειν, καὶ οἱ τῶν πλησιεστέρων στίχων ἡκολούθουν τὸν ρυθμὸν τῶν βημάτων αὐτῆς, ἔτεινον καὶ αὐτοὶ τὸ βῆμα, ἐπειρῶντο τοῦ πρώτου πηδήματος, οἱ λοιποὶ ἐμιμοῦντο αὐτοὺς, πάντες ἤρχιζον καὶ πάλιν ὁμοῦ χορεύοντες, ἀλλ' ἤδη εὐρύθμως, συνοδευόμενοι ὑπὸ εὐμελοὺς μουσικῆς· αἱ κινήσεις αὐτῶν ἐπεταχύνοντο, συνοδευόμεναι πάντοτε ὑπὸ ἀρμονικῶν τόνων· καὶ ἐκτὸς τῆς Νέννας οὐδεὶς ἄλλος ἐπεφαίνετο ὡς κορυφαῖος, μήτε ὁμίλοι πλέον ἐσχηματίζοντο διακεκριμένοι, ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἅπαν τὸ αὐτὸ ἀκολουθοῦν βῆμα ὁμορρυθμῶς ὠρχεῖτο.

Ἡ μουσικὴ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μεθυστικωτέρα· τὰ βήματα ἐπεταχύνοντο, ὁ ὀργασμὸς ἐπετεινετο, καὶ, τῶν μουσικῶν τόνων ἡχηρότερον ὑψομένων, ἐκορυφώθη . . . Ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μπαλλερίνων διὰ τῶν αὐτῶν κινήσεων ἡκολούθει ὀργῶν τὴν Νένναν, τείνουσαν ἐν-

δελεχῶς πρὸς τὰ ἴδια τῆς σκηνογραφίας σημεῖα, πρὸς τὰ δύο ὄρη, ἐφ' ὧν τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο βεγγαλικά φῶτα ἀνήφθησαν, πλημμυροῦντα αὐτὰ τὸ μὲν διὰ φωτὸς ἀργυροῦ, λευκοτάτου, τὸ δὲ κυανοῦν καὶ ἡ αὐλαία κατέπεσεν αἴφνης, ἐνῶ οἱ τελευταῖοι τῆς ὀρχήστρας τόνοι ἐσβύνοντο· πνιγόμενοι ἐν τῇ πλημμύρᾳ τοῦ διχρόου ἐκείνου θαμβοῦντος φωτός.

Κατέλιπον βραδέως τὴν θέσιν μου καὶ ἀφίνων νὰ παρέλθῃ τὸ σπεῦδον πλῆθος, ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐνθα δὲν ἀνέμεινα ἐπὶ μακρὸν τὴν Νένναν. Ἐξῆλθεν ἡ ὥρμησε μᾶλλον, εὐθυμος, γελῶσα, ἐρυθρὰ ἔτι καὶ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ὀρχήσεως, καὶ ἀρπάζουσα τὸν βραχίονά μου μὲ κατέβαλεν ὑπὸ δέκα συγχρόνους ἐρωτήσεις . . .

«— Πῶς σοὶ ἐφάνη; Αἱ! . . . Πῶς ἐχόρευσα; καὶ τὸ κυανόλευκον ἐκεῖνο costume; . . . ἦτο chic! τὸ τελευταῖον καὶ ὠραιότερον! . . . Εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ μπαλλέτου ἐχόρευσα σχεδὸν ὡς πρώτη ἀπόλυτος μπαλλερίνα! . . . Καὶ τὸ solo ἐκεῖνο τὸ finale! τί passo, αἱ; . . .

Ἀπασχολημένος ὑπὸ διαφορῶν ὅλως ἰδεῶν ἀπῆντων διὰ μονοσυλλάβων, τοῦθ' ὅπερ τὴν δυσχερᾶται.

— «Ποῦ θεὸς νὰ πάμε;» . . . Μὲ ἠρώτησεν ἀκόμη.

— «Σ' τὰ Γιάννινα!» ἀπήντησα.

— «Δὲν τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν μπιρρᾶριαν.»

Συνῆλθον ἐνθυμήθην, καὶ τὴν ἠρώτησα:

— «Τί θέλεις μπιρρᾶ ἢ ἕνα ποτήρι Κάπρι;»

— «Προτιμῶ τὸ Κάπρι.

— «Μὲ Σέλτς;»

— «Ὁχι· μ' ἕνα μικρὸ δεῖπνο εἰς τῆς «Βασίλισσης.»

Οἱ ἀγνοοῦντες ὅτι ἡ «Βασίλισσα» εἶναι κομψότατον restaurant ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ῥώμης ἀγνοοῦσιν ἐπίσης ὅτι εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς Νέννας ἀνήκει τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα stoccat a καὶ μία stoccat εἰς τὴν «Βασίλισσα» δὲν κοστίζει ὀλιγώτερον τῶν 15 φράγκων.

Κατὰ τὸ δεῖπνον ὑπῆρξα σιωπηλὸς, μάλιστα κατηφής· ἡ Νέννα ἔτρωγεν ἀκόμη, ὅταν τῇ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ καπνίσω.

Αἴφνης ἐπῆλθε συντροφία νεανιῶν τινων γνωστῶν μοι, ὅπως καὶ τῇ Νέννᾳ, καὶ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν ἡμετέραν τράπεζαν. Ἐγὼ ἐξηκολούθησα σιωπῶν καὶ καπνίζων καὶ ἡ Νέννα πίνουσα καὶ γελῶσα μετὰ τῶν νεηλύδων θαυμαστῶν τῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνης.

Τὴν ῥέμβην μου διέκοψεν ἀναφώνησις τῆς Νέννας, λεγούσης μοι ὅτι εἰς τῶν κυρίων ἐκείνων ἐπέμενε νὰ πληρῶσῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου κομισθέντα λογαριασμὸν τῆς καὶ ἐρωτώσης με ἂν συγκατένευον διὰ τὴν πρώτην ταύτην φοράν . . .

— Προτιμῶ νὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τελευταίαν . . . καὶ Addio Νέννα! Ἐπέστρεψα μόνος οἰκάδε, ἐνῶ ἐν τῇ κεφαλῇ μου ἀνεκινοῦντο ἀόριστοι ἔτι καὶ ἀσύνδετοι οἱ πρώτοι στίχοι τοῦ θουρίου μου ἄσματος . . .

Ὡ! θὰ τὸ γράψω . . . θὰ τὸ γράψω . . . ἀλλ' ὄχι τώρα· ἡ γραφὴ ἐκφεύγει τῆς χειρὸς μου καὶ ἡ κεφαλὴ μου κλίνει βαρεῖα, ἐνῶ σαρκαστικὴ δαίμονος μορφή, γελῶσα διὰ τοῦ βλέμματος μοι δεικνύει ἐπὶ τοῦ χάρτου μου ἀντανάκλωμένην, ὡς ἐπὶ καθρέπτου, τὴν ὑπνηλὴν μου ὄψιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναγνωρίζω ἀξιολύπητόν τινα ἀναγνώστην, ὅστις μάτην ἀπὸ τοσούτου κατὰ τοῦ ὕπνου παλαίει . . .

Ἡπειρώτης